

Olv.: Kiv 12,1-8.11-14 – 1 Kor 11,23-26 – Jn 13,1-15

Az utolsó vacsora

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTBESZÉDE

KEDVES TESTVÉREK!

Keresztény életünk szempontjából nagyon-nagy jelentőségű ez az este. A zsidó teológusok az egyiptomi szabadulásra emlékezve, a megszabadulás napjaként ünnepelnek. Nagyon érdekes ugyanakkor a zsidó gondolat is továbbmegy és arról elmélkedik, hogy megszabadította ugyan az Isten őket az egyiptomi fogságból, de újabb fogságba estek. Hatalmasok és gazdagok uralma alá. Aztán nagyon érdekes, hogy fölteszi egy ugyancsak zsidó biblikus a kérdés, vajjon az egyiptomi szabadulással minden szorongatásunk megszűnt? Majd óvatosan, mintegy gyanakodva fölteszi a kérdést: Ki szabadít meg bennünket a halál hatalmából?

A mi számunkra ez a mai este nem csupán a zsidók szabadulására való emlékezés. Jézus is összegyűjtötte az övéit és arra a vacsorára emlékezett, amit a zsidók először költöttek el szabadulásuk estéjén. Aztán minden esztendőben újra és újra visszaemlékeztek Istennek erre a megszabadító tetteire. De ez az este azért olyan nagyon jelentős a mi számunkra, mert Jézus a legnagyobb ellenséggel megy csatába, *hogy legyőzze a halált*, legyőzze a halálunkat. Az egész emberiségnek egy új lehetőséget kínál fel, egy új szövetséget, amely szövetségben élheti az ember a mindennapjait, óvatosan mondhatom így: *a halál fölött járva*.

Hallottuk a mai olvasmányban Pál apostol szavait. Ő már abból a tapasztalatból merített, ami a mindennapok tapasztalata volt, hiszen a hívő közösség vasárnapról-vasárnapra összegyűlt és ünnepelte Krisztus halálát és föltámadását. Mi Pál apostol szavaira hagyatkozva azt ünnepeljük, hogy *Krisztus új lehetőséget adott nekünk*. Ennek a mai estének két fókusza van.

Az egyik az asztalközösség, mondhatom így: ez a szakrális elem.

A másik a karitatív elem, a szolgálat.

A kettő mindenképpen összetartozik. Áldott emlékű Teréz Anya gyönyörű, szép gondolata a következőképpen hangzik: “Én naponta kétszer áldozom. Minden reggel a kápolnában a szentmisén és minden nap kint az emberek között, amikor a szegényeket, a betegeket, a haldoklókat szolgálom.” Úgy gondolom, hogy ez a prófétai lélek csodálatos üzenetet hagyott ránk. Csodálatos üzenetben foglalja össze ennek a mai estének a titkát, a szakrálist és talán mondhatom így, a profánt, amely persze éppen azáltal a közösség által szentelődik meg, amely közösség vállalja az Úrnak a testamentumát: “Ezt cselekedjétek az Én emlékezetemre!” Ez nem csupán templomi megnyilatkozás, hanem ha a közösség élő, akkor

*kiviszi ezt a karitatív elemet, a szolgáló lelkiületet az emberek közé
és így teljesedik ebben a világban Krisztus műve!*

Testvérek!

Éppen csak egy-két gondolatot, hiszen munka után van mindenki és fáradtak is lehetnek a kedves, jó Testvérek.

Jézus egyik ajándéka az asztalközösség.

Nagyon szeretném tudatosítani mindenkiben, nem terített asztalról van szó. Nagyon nagy ajándék a terített asztal, amiről mindenki részesülhet. Vajjon eljön-e egyszer a világ történetében, az emberiség életében, hogy mindenki egyaránt részesülhet a megterített asztalról. *Jézus asztalközösségről beszél*, vagyis azoknak az emberi közösségről, akik körül ülnek az asztal és ebben az esetben az asztal nem csupán élelmet kínál, hanem

egymással összetartozást, közösséget, testvéri kapcsolatot.

Bizony ezen az utolsó vacsorán Jézus nem csupán egy búcsúlakomát tart. Azt is. Hanem valamiképpen az egész Életét, az egész Életformáját, az egész Mentalitását jeleníti meg ez a lakoma. Hiszen ez a Jézus együtt élt az emberekkel. Együtt evett és ivott velük. Ez a Jézus osztozott az emberek gondjában, bajában és örömeiben. Ez a Jézus az asztalhoz engedte a vámosokat, meg a bűnösöket, a keresőket, a kételkedőket.

Testvérek!

Ennek az estének ez a szentségi eleme. Mi nem csupán egy asztalhoz jövünk, hanem egy asztalközösséget kell, hogy alkossunk egymással abban a krisztusi Szellemben, hogy

ennél az asztalnál mindenkinek helye van.

Ez az istentelen világ, ez az Istent elhagyott és Krisztussal veszekedő világ ezt várja tőlünk, keresztényektől. Vagy ha nem várja, akkor is ezzel vagyunk adósai ennek a világnak.

Ha valaki, aki ide bejön, annak mindnek helye van természetesen, még akkor is, ha most éppen elfogytak a székek, - ne haragudjatok, - akkor is van helyetek, ebben a pillanatban állóhelyetek.

Bizony ez is nagyon fontos, hogy aki ide belép, az testvérekre találjon. Eszünkbe jut-e az, amikor egy olyan valaki jön be, akit még sohasem láttunk itt, hogy megszólítjuk, szeretettel köszöntjük, fogadjuk. Vagy megelégszünk csak önmagunkkal és egymással. Megelégszünk azzal, hogy Istent imádom, Istennek szolgálom, a barátaimmal találkozom. Valaki éppen betéved, mert keresi az Istent, vagy talán önmagát. Gondoljunk többször erre, hogy mindenkinek helye legyen a testvéri közösségben.

Ennek az estének elsősorban ez a szentségi ajándék, az Eucharisztia, amely minket testvérként ölel egybe.

*Üzenjük ennek a világnak, hogy minden hívő és minden kereső,
minden tétova, bizonytalan ember közöttünk otthonra lelhet.*

Ennek az estének a másik ajándéka, ahogy mondtam, a karitatív eleme a szolgálat.

Ahogy hallottuk, Jézus kötenyt köt maga elé és megmossa a tanítványok lábát Ő az Úr és a Mester. Ez a gesztus is Jézus egész életformáját fejezi ki.

“Nem azért jöttem, hogy Nekem szolgáljanak, hanem, hogy Én szolgáljak!”

Gondoljunk csak egyszer abba bele, hogy Jézus ezzel a gesztusával az egész életrendünket akarja megváltoztatni.

Egy új életrendet, vagy értékrendet akar meghonosítani a köreinkben.

Megszabadítani bennünket a kényszersztól,
a mindig többre, a mindig nagyobbra, az elsőségre
és a nagyobb dicsőségre, a nagyobb lehetőségre törekvés kényszerétől akar
megszabadítani bennünket Jézus.

Rengeteg a szenvedő és beteg ember, ennek az áldozata. Egész primitíven azt jelenti, ha a szomszédomnak, akkor nekem is legyen. Szabaduljunk már meg végre ezektől és legyen elég mindegyikünk önmagának ebben az értelemben. Tudjunk örülni egymás örömének, egymás javának és egymás előremenetelének.

Jézus új szövetséget kötött az emberiséggel és ennek az új szövetségnek a lényege az új parancsolat. Addig is létezett a parancsolat: “Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!” Jézus azt mondja: “Úgy szeressétek egymást, ahogy Én szeretlek titeket!”

*Ezt a szolgálatot, egymás szolgálatát
csak jézusi Szellemben tudja az ember vállalni és gyakorolni.*

Olvassák el a Testvérek, nagyon szép elmélkedést írt Vecsei Miklós nagycsütörtökről, a máltai Szeretetszolgálatról és egyáltalán mindenfajta szolgálat lényegéről.

Testvérek!

Ünnepeljünk ezen a mai estén.
Köszönjük meg Jézusnak ezt a hatalmas ajándékot.
Köszönjük meg Jézust magát, Jézus életszemléletét
és engedjük, hogy átalakítson bennünket.
Engedjük, hogy megváltoztassa a gondolkodásunkat és az értékrendünket.
Legyünk egymással asztalközösséggé,
akkor ebben az esetben imádjuk az Eucharishtiát, az Úr szent Testét és Vérének
és induljunk el egymás szolgálatára ennek a Jézusnak az Útján,
Aki azt várja tőlünk és a világ is ezt várja tőlünk:
“Úgy szeressétek egymást, ahogy Én szerettelek titeket!”

Higgyék el a Testvérek, a legnagyobb ajándék amit adhatunk, éppen ez. Jó Teréz Anya példája álljon előttünk, aki reggel az Eucharishtiában találkozik Jézussal, napközben pedig a betegekben, a szenvedőkben és a haldoklóknak. Különben Jézus maga mondta: “Ez az Én testem” és azt mondta, “amit egynek tesztek a legkisebbek közül, Nekem teszitek!”

Ha Jézussal akarunk találkozni, akkor éljünk ezzel a lehetőséggel

+ A M E N +